

1

LA CARTA XIFRADA

Era encara aviat quan el timbre va ressonar alegrement i va inundar amb el seu so agut fins a l'últim racó de Tibuti Manor, casa meva. «Ding, dong». Aquell matí de maig, jo havia decidit llevar-me d'hora per poder dedicar-me al meu acabat d'estrenar treball com a escriptor, i ja feia una bona estona que estava assegut davant l'ordinador, intentant organitzar-me bé les idees. En sentir aquell enèrgic campaneig, vaig apartar la vista de la pantalla, intrigat per saber qui voldria venir a veure'm a aquelles hores.

–Ja vinc! –vaig exclamar, alçant la veu perquè el meu misteriós visitant sabés que ja em disposava a obrir-li la porta de casa.

Però a penes acabava de pronunciar la resposta, el timbre va tornar a sonar. «Ding, dong». «Una altra vegada?», em vaig pre-

guntar. «Deu ser que no ha sentit la meva resposta?»

–Ja vinc! –vaig tornar a dir, encara més fort que abans, mentre baixava les escales que portaven a la planta baixa de casa meva.

Quan no havia descendit ni la meitat dels graons, el timbre va sonar novament, molt més insistent aquesta vegada. «Ding, dong, ding, dong, ding, dong»...

–Ja vinc! –vaig cridar per tercera vegada, intentant imposar-me a l'estrèpit regnant. Qualsevol que estigués esperant-me a l'altre costat de la porta donava mostres d'una enorme impaciència. A què venien tantes presses? I, millor encara, qui em buscava amb tanta urgència?

Tapant-me les orelles amb les mans per tal de no quedar sord, em vaig afanyar a arribar davant la porta i obrir-la, per acabar d'una vegada per sempre amb aquell escàndol i aclarir tots els meus interrogants. I qui direu que m'esperava a l'altre costat? Us en dono una pista: és el més gran aventurer de tots els temps. Ja ho heu endevinat, veritat? Exacte. Molt bé.

Qui premia el meu timbre tan insistentment era, ni més ni menys, que l'incomparable Bredford Bannings.